

DUCHOVNÉ DETSTVO: Ako mále deti sme sa hrávali s postavičkami, nazývali sme ich podľa toho čo robili. Strážnik bol pán strážiaci, ak sme mali hladného medvedíka, tak to bol hladoško... Pre dieťa je človek tým, čo robí. Ak by nejaký človek vždycky brblal, potom by bol pánom Brblošom. Ak by vedel urobiť triky, bol by pánom Kúzelníkom a ak by robil nové veci, bol by pánom Vynálezcom. Doma sme mali na stene obraz Božského Srdca a keď mi moja mama vysvetlila, kto na ňom je a čo tie plamene okolo jeho srdca znamenajú, pamätám si, že som ukazoval na ten obraz a hovoril som: „Je to pán Milujúci. Mohol som mať vtedy päť alebo šesť rokov. A toto bolo moje prvé teologické vyhlásenie, aké som urobil. Musím uznať, že keď som začal študovať teológiu, stal som sa duchovným namyslencom a začal som povýšenecky pozerať na jednoduchú vieru, v ktorej som vyrastal a bol vychovaný, a aj na pobožnosti, ktoré ma kedysi podporovali. Moje umelecké cítenie bolo urazené tými sadrovými sochami a obrázkami Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, ktoré si väčšina katolíkov, tak ako my, zvykla s pýchou vešať na steny svojich domov. Trvalo mi mnoho rokov, kým som si uvedomil to, čo kedysi napísal T. Eliot: „Nakoniec nás všetky naše bádania privedú tam, kde sme kedysi začali, a konečne toto miesto po prvýkrát spoznáme. Nádherné pravdy, ktoré som sa naučil z mojich štúdií, neboli vôbec novými. Bol som v nich už predtým vychovaný, rovnako, ako boli aj moji rodičia a ich rodičia predtým. Sadrové sošky pána Milujúceho by sa niektorým podľa súčasných noriem mohli zdať trochu staromódne. Ale hlboká pravda, ktorá sa skrýva v úcte k Božskému Srdcu, je najdôležitejšou pravdou našej viery a táto pravda je nadčasová. Božské Srdce nie je nikto iný než zmŕtvychvstalý Ježiš. Nie je tu len zobrazený ako vtelená láska, ale ako vtelený Milujúci. Je pánom Milujúcim a ponúka nám otcovskú lásku Boha, ktorý nás stvoril, aby sa mohol stať naším duchovným otcom.“

DUCHOVNÉ DOSPIEVANIE: Raz sa náš biskup rozhodol, že poctí našu školu svojou prítomnosťou. Bolo zvykom, že vždy, keď mal prísť, sme mali pripravené nejaké kultúrne pásmo, ale tento raz sme nemali pripravené nič. Rozhodli sme sa, že na poslednú chvíľu zimprovizujeme niečo zo Shakespeara. Celé to malo spočívať v dvoch komických scénach, ktoré mali byť vložené medzi tri vážne. V mojej triede neboli žiadni začínajúci herci, takže sme žrebovali, kto bude hrať Henricha V., a lós padol na mňa. Každý deň som pred zrkadlom svojej matky nacvičoval extravagantné gestá, aby som predniesol Henrichov slávny prejav pred posledným bojom. „Ešte raz sa pusťme do hradieb, drahí priatelia, ešte raz...“ Na generálke sa mi smiali viac ako ostatným. A to som vložil do dramatického napätia všetko, čo som len vedel. Azda ešte nikdy predtým nevideli skvelého shakespearovského herca? Čas bol krátky, takže učiteľ angličtiny mi nepovedal nič až do chvíle, keď som mal vstúpiť na javisko. Vtedy ma chytil za ruku a povedal mi: „Teraz ma dobre počúvaj, chlapče, zabudni na to včerajšie smiešne vystúpenie, ktoré si nám predviedol na skúške. Ak to takto zahráš aj dnes, tak si buď istý, že ťa matka predstavená vezme do dievčenskej kláštornej školy a urobí z teba predsedkyňu dievčenskej triedy. Mal by si vystupovať ako kráľ bojovník a nie ako nejaká rozprávková kráľovná! Toto nie je javisko, tu sme na bojovom poli. Oni nie sú nejakí panáčikovia, ale sú to tvoji muži, ktorí sú unavení a vyčerpaní. Celý deň útočili na mesto a nedostali sa nikam. Videli, ako ich kamaráti padali v boji po ich boku, počuli výkriky zranených, škripanie koní a sú takmer porazení. Vypadni tam, vyburcuj ich a daj si ich dokopy ešte na jeden útok, kým nebude príliš neskoro. Týmito slovami ma jednou rukou vytlačil na javisko a druhou rukou zatiahol oponu. Do dnešného dňa si nepamätám, čo sa stalo, jediné, na čo si spomínam, je; že som povedal: „Ešte raz sa pusťme do hradieb, drahí priatelia, ešte raz.. Ale nemôžem si spomenúť, čo sa stalo potom, až keď na konci zaznel obrovský potlesk, na ktorý nikdy nezabudnem. Dokonca aj moji najhorší nepriatelia si pomysleli, že som podal dosť dobrý výkon. Riaditeľ si myslel, že som bol opitý a biskup ma chcel zapísať do seminára. „Postavte ho za kazateľnicu“, povedal. Všetci si mysleli, že je to skvelý výkon, ale mýlili sa. Nešlo vôbec o výkon. Ja som to nehral bolo to skutočné. Učiteľovi angličtiny sa nejakým spôsobom podarilo inšpirovať ma duchom muža, ktorý prenasledoval Francúzov. Na pätnásť minút som bol slávnym, ale nie preto, že som bol dobrý herec, ale preto, že som sa na pätnásť minút stal skutočným bojujúcim kráľom v dejinách Anglicka. Vždy som považoval tento výkon za kľúčový moment vo svojom živote, dodal mi tú najdôležitejšiu duchovnú lekciu, akú som kedy mal. Možno som dobre vedel, že Ježiš bol pán Milujúci, pretože som sa to

naučil ako malý chlapec. Ale bol som až príliš zaneprázdnený školskými povinnosťami a hrou so svojimi kamarátmi po škole, aby som si položil druhú otázku. A tá prišla, keď po mojom divadelnom zážitku. Vďaka nemu som bol schopný pochopiť, že sa skutočne môžete stať súčasťou života iného, robiť ako on a správať sa ako on len vtedy, **keď budete inšpirovaní tým istým duchom, ktorý inšpiroval danú osobu.** Mohol som veľmi dobre chápať, že ma pán Milujúci nikdy neprestal milovať, ale to by ma nikdy nemohlo zmeniť, pokiaľ by do mňa nevstúpila jeho láska, ktorá ma môže čoraz viac pripodobňovať jemu. Ak sa pokúsíte napodobňovať správanie niekoho iného, ako som sa spočiatku pokúšal napodobňovať Henricha V., potom určite skončíte tak, že budete ich karikatúrou, ľudia sa vám budú smiať a volať vás amatérmi. Ale sa budete snažiť len napodobňovať Ježiša Krista, pravdepodobne vás budú volať svätuškárske pokrytcom a asi budú mať aj pravdu.

Existuje len jediný spôsob, ako napodobňovať Ježiša. A ten nespočíva v tom, že sa budeme snažiť napodobňovať jeho vonkajšie správanie, ale že sa snažíme umožniť, aby Láska, ktorá ho neustále animovala, mohla prúdiť aj do nás, oživovala aj nás a inšpirovala všetko, čo hovoríme a robíme. Koniec koncov, to je to, čo robil aj on. Počas svojho pozemského života sa nestále otváral, aby sa inšpiroval Laskou svojho Otca, Duchom Svätým, ktorý ho v prvom rade počal a potom podnietil všetko, čo povedal a urobil, keď bol na zemi, a napokon ho úplne naplnil, keď sa vrátil do neba. Láska, ktorá neustále prúdi z pána Milujúceho, je tá istá láska, ktorá prúdila do neho počas celého jeho pozemského života, je to tá istá láska, ktorá bola privedená do dokonalosti po jeho smrti na kríži; tá istá láska, ktorá ho opätovne zjednotila s Otcem a umožnila jeho Otcovi, aby vylial túto lásku aj do nás. Termín duchovný život slúži na opísanie nového spôsobu života, ktorý chce viesť niekto, kto sa chce pravidelne obracať k Bohu, aby prijal jeho lásku alebo jeho Ducha Svätého, ktorý nám prichádza skrze, Ježiša. (*inšpirované Davidom Torkingtonom*)

DUCHOVNÍ POKRM: Tak ako Ježiš je Božia „láska, ktorá sa stala telom, takisto je jedlo, ktoré dal svojim apoštolom pri Poslednej večeri, „láskou, ktorá sa stala chlebom. Takže aj napriek tomu, že je táto láska teraz menej hmatateľnou, je rovnako reálnym, Bohom daným chlebom, ktorým sa nás rozhodol každodenne živiť. Tým každodenným chlebom, o ktorý máme prosieť v Modlitbe Pána, je teda Ježišova láska, ktorá sa stala mystickým chlebom, ktorým chce živiť všetky naše každodenné duchovné potreby. Jeden mníchov strávil dlhé roky v duchovnej temnote, keď mnohokrát spochybnil vieru. Raz vážne ochorel, pri troch rozličných príležitostiach práve vo chvíli, keď sa chystal prijať sväté prijímanie, počul tieto slová: „**Len ty si ma držal vonku.**“ (*Ježiš pokojne klope, nevyvalí dvere. Je tichý pokorný.*) Uvedomil si svoju sebeckosť, ako sa sám uzavrel do temnoty. Pokiaľ sa niekto naozaj nesnaží zbaviť sebeckta, ktoré stojí medzi ním a Bohom, tak nedosiahne žiadny duchovný pokrok. A ak sa nesnažíme meniť naše každodenné, na seba zamerané životy, potom aj naša modlitba ostáva len na tej najzakladanejšej úrovni. Dokonca je tomu tak aj z psychologického hľadiska. Ak sme sa správali celý deň zle, potom bude naša modlitba na konci dňa takmer nemožná. V skutočnosti je jeden z dôvodov, prečo ľudia utekajú pred modlitbou, vedia, že by sa museli vyrovnáť sami so sebou a urobiť niečo so svojím odfláknutým životným štýlom.

DUCHOVNÁ DOSPELOSŤ: Človek sa teší ako si niekto všíma, zahrňuje mu pozornosť. Tešíme sa ak v duchovnom živote prežívame radosť. Potešenie. Sme smutný a prekvapený ak sa nedostaví. Čudujeme sa. Robíme všetko, snažíme sa a radosť duchovná radosť nikde. Sme pozvaný vstúpiť so dospelosti. Sv. Ján s Kríža hovorí. „Kvôli Milovanému sa v duši prebúda bezúnavná vytrvalosť a oddanosť. Duša nehľadá svoje potešenie, ani radosť, ani v Bohu, ani v inej veci, ani netúži, ani nezamýšľa prosieť Boha o milosti, pretože jasne vidí, ako premnohé už jej boli udelené a všetka jej starosť zostáva u toho, ako bude môcť spraviť radosť Bohu a poslúžiť Mu. Hovorí si v duchu: „**Ach Bože, ako mnoho je tých, ktorí chodia k Tebe hľadať útechu a radosť i milosť a dary, aby si im udelil, ale tých, ktorí zamýšľajú urobiť radosť Tebe a dať niečo zo seba a zabudnúť na svoju maličkosť, tých je veľmi málo. V tomto štádiu duša je pripravená pre Boha trpieť.**“ Duchovná dospelosť sa vie uspokojiť z tým že robí radosť Milovanému Bohu. Toto je základom radosť. Kedy som naposledy urobil radosť Bohu? V čom som pozvaný robiť Bohu radosť?

„Lepšie je niesť bremeno so silným, ako ísť naľahko so slabým. Ak nesieš bremeno, si s Bohom, ktorý je tvojou silou a je vždy s trpiacimi. Ak ideš naľahko, si iba sám so sebou, čiže s vlastnou slabosťou. Sila a odvaha duše totiž rastie a upevňuje sa v trepzivo znášaných ťažkostiach.“ – sv. Ján z Kríža